



Dr. Kolláth György

A parlamentben a koalíciós oldal még a nyári fájront előtt 37 foltot készül varrni az új sporttörvényre. Ekként a 101 § egyharmadát megváltoztatnák. Idén már - öt hónapon belül - másodszer nyúlnak hozzá a félresikerült kódexhez. Ennek a mostaninak a jegyzett "atyja" Gémesi György MDF-es, és Horváth László FIDESZ-es képviselő. Mondhatni: a kéz talán az övék, de a szellem(iség) Werbőczyé, mivel a szakaszokból a középkor levegője

árad. Heves bosszúsomj olvasható ki az indokolással együtt 19 oldalnyi masszából. Kb. így: nem tetszik a törvény szigora? Fanyalogtok a durva jogi belemenések miatt? Nem értetek a büntető szóból sem? Sebaj, segítünk megtanulni, merre lakik az isten! Szeretni nem kell a törvényt, elég tartani tőle. Vagy ha mégsem elég, akkor csavarunk rajta még egy kicsit. Így talán még a buták vagy az ingatagok is megértik: nem az oroslán rázza a ketrecet, hanem fordítva! A kormány a minap megüzente, hogy tetszik neki a jogi bekeményítés. A kemény, de sportszerűtlen fellépés megint győzhet!? Úgy tűnik, igen, mert a politikai mesterkedés június 20. előtt mindenáron szeretné átnyomni a tervezetet. Közismert: az említett parlamenti zárónap idejére már nyitott, törvénnyel rendezendő aktuális kérdés a sport kapcsán nem marad(t), az egy szem kardinális ügy: az olimpia-rendezés kivételével. Gondolhatják: arról pedig egy árva szó nincs a tervezetben, lévén az főleg választási kampányfogás Schmitt Pál kandidálásához.

A csüggesztő mégis az, hogy a magyar sport(társadalom) megtörtén hallgat. Felülről már - egy kis pénzen kívül - jóformán semmit sem vár, de nem is protestál. Elvan önmagában és önmagával, fogcsikorgatva legyint vagy begubózik, s talán vár jobb időkre. Közben pedig mállik szét rendületlenül minden. Elég egy pillantást vetni a profinak nevezett futball öngerjesztő csődjére, s a vezetőinek tervutasításos kapitalizmust álmodó, kézi vezérlést igénylő terápiájára. Hajszálpontosan ilyen a mostani törvénymódosítás is. Tartalmában és formailag is iskolapéldája az állami agresszióknak egy autonóm civil-forma tekintetében, mely civil önállóság a "dolgozatban" egyébként díszes hivatkozási alap. Hogy nem szakad le a plafon? A tervezet - címe szerint - a parlamenti sportbizottság önálló indítványa volna. Csakhogy erről a bizottság sosem egyeztetett, azt a magáénak nem ismeri el, tehát az anyag a Ház plénuma elé a legszűkebb szakmát is kikerülve jut el. Vitáját is szerda éjszakára tették, nehogy a képviselői vagy más sportos okvetetlenkedés elrontsa az előterjesztők felhőtlen örömét és önelégültségét.

Tartalmilag a betervezés primitív, érveiben hamis, sportszakmailag pedig léggömb-hámozó munka. Kétfelől is bírálható: úgymint a benne lévők és a belőle hiányzó elemek felől. Lassan 12 évvel a rendszerváltozás után nem illenék ennyire tojni azok fejére, akik bőrre megy a "játék". Egyetlenegy olyan lényegi, tartós és törvénymódosítással kezelhető téma nincs a tervezetben, amit a sportsajtó avagy a szakma korrekcióra ajánlott 5 hónap alatt. Zeng pl. a sportmédia a foci-átigazolási rend és pénzek drámai módosításától, ám ennek belátó reformja még sincs napirenden. Ez új elem: kérhetnek, illetve mondhatnak bármit Demjánék, a (párt)politika immár nekik sem akar mindenáron kedvezni. Egyetlenegy alkotmányellenes normát sem iktatnának ki az anyagból, talán azon az alapon, nehogy gyengének mutatkozzanak?! Egyetlenegy demokratikusnak tetsző, sportbarát intézkedés sem jönne ki a változtatásból, nehogy a "mi jobban tudjuk" infantilis paternalizmusa csökkenjen. És persze nincs ember, aki meg tudná mondani: honnan veszik a módosítások problematikáját, készült-e bármiféle analízis erről, mi igazolja, hogy ez és ennyi a gond, s annak gyógymódja éppen ez volna? Ehelyett előttünk a terápia nélküli diagnózis, méghozzá a hályogkovács színvonalán és bátorságával.

Mégsem állítható, hogy kizárólag eszement dolgok vannak a tervezetben. Elfogadható módosítás például a sport kiemelt szervezeteinek törvényadta közhasznú státusza, bár erre gondolhattak volna az eredeti törvény benyújtásakor



**Dr. Kolláth György**

---

is, mivel pont ilyen megoldás már volt a régi sporttörvényben (Stv.) is. Sajnálatos és hitelvesztő tényező azonban itt (is), hogy meg sem próbálják tisztázni a hibáért való felelősséget, azaz nincs gazdája a bajnak, tehát a "mieinknek" szabad zsinórban melléfogni. Támogatható, hogy a sportegészségügy nyújtson többet az amatőr sportolóknak, de ezt is lehetett volna eleve így rendezni. Végül, talán jó hír az, hogy van az anyagban néhány technikai értékű szövegpontosítás is, csak hogy ezek egy része bicskanyitogató. Képzeljék csak: több helyen a jogalkotói szándékról, egyértelműségről, pontosításról elmélkednek ugyan, ám valójában belenyúlnak a rendezés érdemébe. Példa erre: a sportszervezetek fegyelmezésének, avagy a sportegyesületek után most már a sportszövetségeknek is a "becsődölése" határozott hatósági megerősítést kap. Mégse kérdezi meg senki: minthogy erre 5 hónapja az egyesületeknél – igaz: alkotmányellenesen – mód van, vajon mik ennek a tapasztalatai, megpróbálták-e akár csak egy ízben is ezt végrehajtani. És ha nem: minek ez a nagy erőlködés megint? Kinek a dolga és a felelőssége volna a Stv. eredendő hibáit kiküszöbölni? Ha csakugyan a törvény kb. harmada nem állja meg a helyét, akkor pedig elég-e vajon egy kozmetikai műtét, avagy amputálni – deregulálni – kellene? Védhető-e még a szaktárca hadrafoghatósága, s mi szavatolja, hogy további rapid igény nem jelentkezik egy hét vagy hónap múlva? (Máris adódott új rendeznivaló: nevezetesen az olimpiai járadékosok javadalmazásának turbósítása. Így pedig, csepegtetve még a valóban égető gondokat sem lehet megoldani.)

A fő bajnak mégis a további kíméletlen belemenéseket tartom. A módosítások nagy többségét a szado-mazo stílusú rendszabályok és szankcionálások adnák. A végletekig cizellálnák például azt, hogy ki foszthat meg sportszakembert a kenyérkereső foglalkozásától, s hogyan lehet őt távol tartani – bírói kontroll nélkül is – a stadiontól. Az is épületes norma volna, melyben sportszervezetet a "felettes" szövetség alapszabályának megsértéséért akkor is megbüntethetnék, ha nem is tagja az adott felsőbbbségnek. Az anyagi ellehetetlenülést még szélesebb körben torolnák meg a sportszervezet leírásával (csőd- és felszámolási eljárás alá vonásával). A nemzeti sportszövetség is a mainál kegyetlenebb szabályok szerint törölné az "élők sorából" a gondokkal küzdő struktúrát. Fennmaradna a sporttársadalom dupla regisztrációja, nevezetesen egyes mumus feladatokat a sportkormányzat immár nem önmaga látna el, hanem a társadalmi és demokratikus karakterű (?) nemzeti szövetség!

Három tétel pedig azt szemlélteti, hogy amikor még adni szeretnének, akkor is a dilettantizmus komikus hibát eredményez. Egyrészt a nagy létszámú szervezeteknél szükségképpen jelentkezik a részközgyűlés és a küldöttközgyűlés igénye, amit botcsinálta módon iparkodnak is teljesíteni. A baj az, hogy mégsem, illetve még mindig nem bíznak e szervezetek önkormányzó bölcsességében, s ezért a törvény akarja megmondani: mennyi nekik az elég. Naná, hogy elszúrja, mivel e két forma kombinációját kizárná, valamiféle nem létező regionalitást erőltetne viszont, s a részközgyűlést kizárólag ugyanabban az időben (tehát szükségképpen más és más helyszíneken) engedné csak meg. Észérv nincs emellett. Tragikomikus baki (volt), hogy a Stv. eredeti szabályaiból kihagyták a fővárost, most pedig alkotmányellenes módon veszik vissza. Még mindig nem értik – a vidéki honatyák sem -, hogy a fővárosban két szinten van települési önkormányzat, viszont Budapest nem területi önkormányzati szint, tehát a megyei és a megyei jogú városi modell itt alkalmazhatatlan. Dermesztő az, ha ezt még egy gyakorló polgármester-képviselő (Gémesi dr.) sem tudja. Végül, úgy tűnik, a fiúk képtelenek "nőzés" nélkül a sportban törvénykezni. Megint a hölgyek hóna alá nyúlnának egy kicsit, kimondva, hogy a "lédikvóta" új határidőket kap. Csakhát, ha egy közttestület alulról, választással építkezik, akkor nem lehet, illetve késő csakis a felső szinten, már adott küldöttek döntéséhez %-os mértéket előírni. Hiszen őbelőlük – ha férfiak – csak körülményes műtét révén nyerhető sportos, érdekvédő honleány. Hogy lehet az, hogy ezt még mindig magyarázni kell? A szőke nők már értenék! Ugyanez áll arra is, hogy a törvénymódosítás visszafelé már nem vagy csak alig-alig működhetne. És mert ettől a szerkesztői okkal aggódnak, veszni hagynak majdnem minden



**Dr. Kolláth György**

---

felülvizsgálatra érett dilemmát. Az idő tehát csak annyiban számít itt, hogy ki lehessen pipálni eggyel több átment törvényt?! Kár a benzinért.

Így aztán ez a törvénymódosítás hűen modellezi a pitbull és a vizsla keverékét. Mert igaz, hogy letépi a kezedet, de egy keveset talán vissza is hoz belőle.